

Sygn. akt IV U 1312/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska - Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy R. B.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym

na skutek odwołania R. B.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 18 lipca 2016 r. nr (...) -1

o d d a l a o d w o ł a n i e

SSO Beata Łożyńska - Motyka

Sygn. akt: IV U 1312/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lipca 2016 roku, znak: (...) -1, Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2016.277), odmówił R. B. prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W odwołaniu od powyższej decyzji R. B. wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do świadczenia rentowego. W ocenie skarżącego aktualny stan zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie pracy w gospodarstwie rolnym.

W odpowiedzi na odwołanie Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w O. wniósł o jego oddalenie, podnosząc że komisja lekarska nie stwierdziła u odwołującego się naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. B. urodził się (...) Decyzją z 1 czerwca 2015 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przyznał wnioskodawcy prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2015 r. do 31 maja 2016 r.

W maju 2016 r. odwołujący się złożył w KRUS kolejny wniosek o rentę rolniczą. Lekarz rzeczoznawca po zbadaniu wnioskodawcy rozpoznał u niego: zapalenie obu stawów krzyżowo-biodrowych, zespół bólowy kręgosłupa C i L-S oraz boreliozę w wywiadzie i uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym, okresowo do maja 2018 r. Na skutek zakwestionowania orzeczenia lekarza rzeczoznawcy przez Lekarza Regionalnego Inspektora Orzecznictwa Lekarskiego KRUS, skarżący został poddany badaniu przez komisję lekarską. Komisja lekarska po badaniu podmiotowo-przedmiotowym oraz po przeanalizowaniu przedstawionej dokumentacji leczenia i badań dodatkowych nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu skarżącego w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym.

(dowód: akta KRUS)

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującego się, co wymagało wiadomości specjalnych. Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: reumatologa i neurologa.

Biegli po zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską oraz po przeprowadzeniu wywiadu i zbadaniu wnioskodawcy rozpoznali u niego :

1. Niewielką dysfunkcję stawów łokciowych.
2. Zapalenie stawów krzyżowo-biodrowych.
3. Boreliozę w wywiadzie.
4. Przepuklinę rozworu przełykowego przepony.
5. Przebytą rwę kulszową prawostronną.

W świetle rozpoznanych schorzeń biegli nie uznali skarżącego za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym. W uzasadnieniu opinii podkreślili, że w porównaniu do badania z 2015 r. stwierdza się powiększenie zakresu ruchów w obrębie obu stawów łokciowych. Przebyte obustronne zapalenie stawów krzyżowo-biodrowych jest potwierdzone badaniami rtg. Jeśli chodzi o boreliozę, to biegli zwrócili uwagę, że odwołujący się przebył skuteczną antybiotykoterapię. Za przebyte schorzenie uznali również prawostronną rwę kulszową. Natomiast, co do przepukliny rozworu przełykowego przepony, biegli wskazali, że schorzenie to może być leczone chirurgicznie. Biorąc pod uwagę rozpoznane schorzenia i ich stopień zaawansowania, biegli nie znaleźli podstaw do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

(dowód: opinia biegłych k. 17-18 akt sprawy)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2016.277) prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, które ustało z powodu ustąpienia całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Odwołujący się pobierał świadczenie rentowe do maja 2016 r. Zatem warunkiem koniecznym przyznania prawa do renty rolniczej na dalszy okres, było ustalenie, że wnioskodawca jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do

pracy w gospodarstwie rolnym. Stosownie zaś do treści art. 21 ust. 5 powołanej wyżej ustawy za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym. W tej sytuacji decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania, miało ustalenie, czy stan zdrowia R. B. czyni go całkowicie niezdolnym do pracy w gospodarstwie rolnym.

Zważywszy, że do rozstrzygnięcia powyższej kwestii potrzebna jest wiedza specjalna, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy, specjalistów w dziedzinie odpowiadającej schorzeniom odwołującego się. Jak wynika z opinii biegłych neurologa i reumatologa, w aktualnym stanie zdrowia skarżącego nie ma podstaw do uznania, by rozpoznane schorzenia naruszały sprawność organizmu w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy w gospodarstwie rolnym. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że w stanie zdrowia wnioskodawcy nastąpiła poprawa, na co wskazują wyniki badań. Obecnie dysfunkcja stawów łokciowych jest niewielka, a zapalenie stawów krzyżowo-biodrowych, rwa kulszowa, czy też borelioza, to schorzenia, które biegli uznali za przebyte. W tej sytuacji nie ma podstaw do przyjęcia, by stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń naruszał sprawność organizmu, a co za tym idzie, nie ma podstaw do przyjęcia, by wnioskodawca utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłych. Jest ona rzeczowa i nie budzi zastrzeżeń. Należy podkreślić, że biegli wnikliwie analizowali stwierdzone u odwołującego się schorzenia i udzielili odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania. Stanowisko biegłych zawarte w opinii zostało w sposób prawidłowy uzasadnione. Opinia została wydana po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją lekarską, wywiadzie uzyskanym od wnioskodawcy oraz po jego zbadaniu. Wnioski wypływające z opinii sądu-lekarskiej są jednoznaczne. Wnioskodawca jest dotknięty schorzeniami, jednakże stopień ich zaawansowania nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Zważywszy na opisane zaawansowanie stwierdzonych u ubezpieczonego schorzeń, brak jest podstaw do kwestionowania zasadności powyższej opinii. Dodać również trzeba, że opinia została opracowana przez lekarzy specjalistów w zakresie zdiagnozowanych u odwołującego chorób, którzy posiadają odpowiednie przygotowanie i doświadczenie zawodowe.

Trzeba także podkreślić, że samo w sobie rozpoznanie schorzenia nie jest równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy. Również okoliczność, że skarżący pobierał świadczenie rentowe do maja 2016 r. nie jest wystarczająca dla oceny prawa do renty. Świadczenie rentowe nie było przyznane na stałe, lecz na określony czas, zatem prawo do świadczenia na dalszy okres było uzależnione od oceny, czy stan zdrowia uzasadnia uznanie wnioskodawcy za nadal całkowicie niezdolnego do pracy. Subiektywne przekonanie wnioskodawcy o niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym nie może uzasadniać uwzględnienia odwołania, skoro z opinii lekarskiej, sporządzonej przez lekarzy o specjalnościach odpowiadających schorzeniom odwołującego, jednoznacznie wynika, że brak jest podstaw do stwierdzenia takiej niezdolności. Dodać także trzeba, że świadczenia z ubezpieczenia społecznego mogą być przyznane wyłącznie wówczas, gdy są spełnione wszystkie warunki wynikające z przepisów prawa.

Reasumując stwierdzić należy, że skarżący nie spełnia warunków do przyznania mu prawa do renty rolniczej.

W tym stanie rzeczy Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

/-/ SSO Beata Łożyńska - Motyka